

**המחזאי הסופר יוסף מונדי, הילד הנורא של התיאטרון הישראלי,
מספר על לבטי היצירה שלו, על הסיבות שהניעו אותו לעזוב
את הארץ לפני 1973 ומסביר מדוע הוא חי בארץ בניגוד להכרתו**

הנהגתי כלל חשוב:
אני לא מזמין ביקורת.
הכרחתי את המבקרים
לשלוש כרטיסים
כמו בובלה

תמיד התכחשתי לזה
שאני רומני, עד שהרצל
רוזנבלום שלח אותי
חזרה לרומניה. אז
התחלתי להתגאות בזה

מאז מושל ידיתו אני
מתעסק כל הזמן באגו
הקטן שלי, נכנס
פנימה אל תוך עצמי.
לא נוח לי בחוץ

ריאיינה שרית ישי

בדור הבא תשתלט
התרבות הערבית.
הדור הבא
של הישראלים
יהיה ערבי

יש כאלה שבחוזן הם
שיא השלוזה, זבבית
נוהגים כערציים. אני
חושב שאני בנעל
ואבא טוב מאד

מה ההבדל בין
הליכוד למערך?
מי שלא היה
מפא"ניק היו
מכסחים אותו.

"אני בורגני"

מצפון תל-אביב!

הלא כליכך ימים. כשהוא משתכר הוא הופך לאיש גס ולא נעים. מי שמכיר את מונדי מקרוב יודע, כי מצבים אלה אינם עניין שבשיגרה. מונדי אינו מרבה לצאת מביתו. הוא מסתגר בחדרי-עבודתו וכותב. רק כשאין הוא יכול לשאת יותר את מרינשו הוא יוצאה חוצה, שותה ומוציא את כל מה שמעיק עליו. יש הסבורים שהוא איש קשה שאינו נמנע מלנבל את פיו. אחרים יספרו לך על

אומר ולבת של חנה מרון, שלומדים איתי באותה כיתה," הוא אומר. מונדי הוא נוק-קונפורמיסט. הוא אינו מתפשר. מאבקיו עם התיאטרון המימי סדי בארץ חוזרים על עצמם. שוב ושוב הוא רב עם התיאטרון, בועט, כועס, יורה לכל הכיוונים, משמיץ, כואב, זועק — אך שב אל הממסד בכל פעם שרק ניתנת לו החזדמנות. יושבי "כסית" מכירים אותו ברגעיו

הבורגני של צפון תל-אביב, הוא מתגורר עם אשתו, עביה — אשה מקסימה, מזכיר רת-מערכת עיתון, "לאשה" — ועם שני ילדיו, ניבה בת ה-12 ואדר בן ה-16. אדר, חתיך במיכנסי-ג'ינס ובחולצת-מיזע אפורה, מספר לי שבגימנסיה שלו זה לא כזה, "ביג דיל" להיות בנו של מונדי. "החבר'ה בגילי בכלל לא מכירים אותה, והטורים מתייחסים לבן של שייקה

רק מי שמכיר אותו מקרוב יודע שיוסף מונדי אינו נורא כליכך. מי שמעו לקרב את פניו אל פניו של מונדי, מגלה עיניים רכות. מאחרי ההבעה המיוסרת, הנסוכה דרך קבע על פניו, מסתתר איש שבאמת איכפת לו, איש הכואב את כאב כל העולם. למונדי תדמית מסולפת. אולי מכיוון שבחר להשאיר את חייו הפרטיים בפנינת וייצמן — יחודה-המכבי. שם, פאיזור